

РЕШЕНИЕ

№ 1827

гр. София, 13.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **185** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от М. М. Б. ЕГН [ЕГН] [населено място], [улица], ет.б, ап.17 с адрес за кореспонденция – [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-008929/16.12.2019г., издадена от Р. Б. Н. –полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т.2А б. "б" от ЗДвП по отношение на М. М. Б. е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС— л.а. „БМВ“ с рег. № СВ9927 за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №009413988 и 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като непосочване на датата на извършеното нарушение, липса на посочване на длъжността на лицето, което издава административния акт. Неспазване на нормата на чл.59 ал.2 от АПК.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв.Л., която поддържа жалбата и моли съдът да отмени оспорената принудителна административна мярка. Прави искане за присъждане на разноски по делото.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, не се явява и не

се представлява. Не претендира разноски. Прави се възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. Съдът, като разгледа предоставените доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

На 15. 12. 2019г., около 21:30 часа в [населено място], М. М. Б., управлявал личният си лек автомобил БМВ, с регистрационен номер СВ 9927 МХ, по [улица]в посока от [улица]към [улица]. Пред № 2Б жалбоподателят е спрял за проверка от служители на СДВР, отдел „Пътна полиция“. При извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство- „Алкотест дрегер 7510“ с фабр.№ 0223, проба № 1145 е отчетен положителен резултат от 1,71 промила на алкохол в кръвта. След извършената проверка с техническото средство, полицейският орган, издал талон за медицинско изследване № 0058286 за УМБАЛ „Св.А.“

Съставен е и Акт за установяване на административно нарушение, бланков № 483840/15.12.2019г. от М. С. Д. – мл.авкоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР. Въз основа на издадения талон за медицинско изследване и взети кръвни проби от жалбоподателя е извършено химическо изследване, като от протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 837/16.12.2019г., изготвен от М. В. М. –химик в Специализирана химическа лаборатория към УМБАЛ „Св.А.“ е посочено, че от пробите взети от лицето М. М. Б. се доказва етилов алкохол в количество 1,58 промила.

Въз основа на АУАН е издадена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б.“б“ от ЗДвП с № 19-4332-008929/16.12.2019г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор в Отдел Пътна полиция“ СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намери от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в 14-дневния преклузивен срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а б.“б“ от ЗДвП е издадена от компетентен орган, в съответствие с приложената и приета като писмено доказателство Заповед 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР- ст. комисар И. И., с която се определя принудителните административни мерки по чл. 171 т.1, т.2, т.2а, т.3, т.4, т. 5 буква „а“ да се налагат с мотивирана заповед от длъжностни лица- държавни служители от отдел „ Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. В тази връзка неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не става ясно кое лице е издало и подписало административният акт. Напротив длъжностното лице е индивидуализирано с три

имена, длъжността която заема и е посочена и заповедта, въз основа на която е определен да издава заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП.

Оспореният акт е издаден съгласно изискването на чл.59 от АПК- в писмена форма и съдържа реквизитите на чл.59 ал.2 от АПК. В словесната част на оспорената заповед за прилагане на принудителни административни мерки е посочено конкретно и точно извършеното нарушение, а именно че жалбоподателят е управлявал собственото си МПС с концентрация на алкохол в кръвта на 0,5 на хиляда, чрез посочване на АУАН в обстоятелствената част на оспорената Заповед. Именно в приетия като писмено доказателство АУАН се съдържа изцяло и подробно възприетата от административния орган фактическа обстановка. Съставеният АУАН, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, като официален документ, има обвързваща и презумптивна доказателствена сила за отразените в него обстоятелства. Нормата на чл. 171, т. 2а. б. б“ от ЗДвП, послужила като правно основание, изцяло съответства на фактическите обстоятелства, а именно ПАМ се налага на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Действително в оспорената заповед не е посочена датата на извършване на нарушението, но както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административния акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения, който в конкретния случай е издаденият АУАН.

Съответствие с материалноправните разпоредби на закона:

Като правно основание, въз основа на което е издадена заповедта е посочена нормата на чл. 171 т. 2а, б. „б“ ЗДвП, която гласи : „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година“ От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е извършил поне едно от посочените в разпоредбата деяния. Въз основа на постъпилите писмени доказателства по делото, настоящият съдебен състав намира, че са изпълнени и двете кумулативно изискуеми условия, за да бъде наложена принудителната административна мярка, поради което съда не констатира нарушение на материалния закон.

По отношение на административнопроизводствените правила, настоящият съдебен състав намира, че не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съгласно чл.146 т. 4 от АПК, основание за отмяна на административния акт като незаконосъобразен е наличието на съществено нарушение на административнопроизводствените правила. В жалбата се твърди, че административният орган не е съобразил действително установената концентрация на алкохол в кръвта, установена въз основа на Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 837/16.12.2019г.

Съгласно трайната практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение на производствените правила, което ако не бе допуснато, би довело до други правни изводи, формирани от административния орган или което води до недопустимо ограничаване на правото на защита на заинтересованите граждани и организации, адресати на административния акт (така [Решение №4124 от 23.03.2011 г. на ВАС по адм. д. № 957 / 2011 г., докладчик съдията Т. Н.](#); [Решение № 9195 от 24.06.2011 г. по адм. д. № 2709/2011 на Върховния административен съд](#); [Решение №12530 от 20.11.2008 г. на ВАС по адм. д. № 10337 / 2007 г., докладчик съдията В. П.](#); [Решение № 14296 от 01.12.2014 г. по адм. д. № 1520/2014 на Върховния административен съд](#)). В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, въз основа на приетите писмени доказателства, а именно Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 837/16.12.2019 г., в който е установена концентрация на алкохол в кръвта 1,58 промила и от АУАН № 483840/15.12.2019 г., че не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Дори и да бе съобразил и обсъдил резултатите от протокола за химически изследване, административният орган не би достигнал до друг различен правен извод.

Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението. В случая ПАМ е наложена за 6 месеца, което е в законоустановения минимум, поради което се явява законосъобразна.

В заключение настоящата инстанция намира, че оспорената принудителна административна мярка е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия и без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Разноски не се претендират от ответника, предвид изхода на делото, поради тази причина съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административния съд - С.-Град, III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Б. ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-008929/16.12.2019 г., издадена от Р. Б. Н. –полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т.2А б. "б" от ЗДвП по отношение на М. М. Б. е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС – л.а. „БМВ“ с рег. № СВ9927 за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №009413988 и 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/редакция ДВ бр.77 от 2018 г. в сила от 01.01.2019 г./

СЪДИЯ: